

ΕΚΠΟΜΠΗ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9/4/71

ΩΡΑ: 8.30 π.μ.

(5 αντίγραφα)

X6.14

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ.....

(Έλληνς Πατιονίδου)

Θά σάς διαβάσω τώρα ένα κείμενο της συνεργάτιδας μας Έλληνς Πατιονίδου " ^{κί' είν' είν' είν' είν'} Απεργίες..."

Ό γιός μου ήρθε τρέχοντας από τό σχολείο κθές.

"Μαμά, ό διευθυντής μās κάλεσε όλα τά παιδιά στην αύλή και μās είπε ότι θά 'έχουμε...άπεργία για 15 μέρες".

- Τί; Άναφώνησα εγώ.

- Νά, για 15 μέρες δέν θά πηγαίνομε σχολείο.

- Καί γιατί; Ξανααπόρησα, ξεκινώντας τό δεκαπενθήμερο του Πάσχα.

- Γιατί 'έχουμε άπεργία, σου λέω, για τό Πάσχα.

- Άργία, θέλεις νά πής.

- Ναι άργία, Μιά φορά έμείς δέν θά'χουμε σχολείο.

- Έ, βέβαια έσείς δέν θά'χετε σχολείο, θά'χετε άργία, εγώ όμως έδώ θά'μαι, στό σπίτι, στην κουζίνα, στό υπνοδωμάτιο παντού, κι' έσείς μπλεγμένοι στό πόδια μου...

Γάκνω μέσα τό ήμερολόγιο νά δω άν τυχόν υπάρχει καμιά άργία για τίς οίκοκυρές. Πουθενά! Βλέπω παντού άργίες για τά σχολεία, άργίες για τούς κυβερνητικούς, άργίες για τούς τραπεζικούς, "ή για τούς εργάτες... Δόκη και για τούς ιδιώτες υπάρχουν άρισμένες άργίες, κέραν από την Κυριακή. Έμάς ούτε κι' ή Κυριακή δέν μās ανήκει, γιατί οι δουλειές της δέν έλαττώνονται... Καί τό στομάχει άδειάζει και τά κρεβάτια ξεστρώνονται και τά ρούχα λερώνονται... Θά'λεγα μάλιστα πώς οι Κυριακές είναι για νά'ναι μόκθος, όταν καθήσουμε σπίτι. Γιατί ένας καθαρίζει 5-6 μπαινόβγαίνουν μέ τίς πατούσες τους.

- Έσύ πότε θά κάνης... άπεργία, μαμά; ρωτά όλο άθωότητα τό μουτράκι της μικρής μου κόρης. Μέσα στό μιαλό της άργίες κι' άπεργίες είναι τό ίδιο πράγμα και μία κι' ό μεγάλος τίς μπέρδεψε, γιατί όχι κι' αυτή;

/.

- 'Εγώ... 'εγώ μωρό μου... Μά, για στάσου! Σάν καλή ιδέα μου φαίνεται αυτή. "Ε, τί λέτε, όλες οι κουρασμένες οίκοκυρές της Κύπρου αν κατεβαίναμε σε άπεργία διαμαρτυρίας; Φαντάζεστε τόν αντίκτυπο;

Τήν ώρα που 'εγώ κάνω αυτή τη σκέψη μιά έντονη μυρωδιά μου θυμίζει πως τό κέϊκ είναι έτοιμο (αν 'οχι παραείναι έτοιμο). Τρέχω, τό βγάζω και άμέσως κόβω κομμάτια...

- 'Ελάτε, παιδιά, 'ελάτε να φάτε.

Όπως τρώνε τη σοκολάτα, τό πρόσωπό τους, τά χέρια τους, τό πάτωμα όλα γεμίζουν από καφέ ψίκουλα. Τά κοιτώ όπως τρώνε και σκέφτομαι.

"Γιά φαντάσου, αλήθεια, να φτιάχνης κέϊκ και να μην έχει ποιος να τό φάη, να ξυπνάς τό πρωί και να μην 'εχης τί να κάνης, να..είσαι κουρασμένη και να μην 'εχης ποιόν να πάρης άγκαλιά να ξεκουραστής, να καθαρίζης τό πάτωμα και να μην υπέρκη ψυχή να τό λερώσει....

Τί φοβερό πράγμα, αλήθεια....